

A nyolcadik a hét közül való – Kettősr

A bibliai prófécia királyságai

Jeff Pippenger

2023-09-15

Az előző cikkben megállapítottuk, hogy a milleriták Rómát nem tudták másként látni, mint pogány és pápai Rómaként, jóllehet foglalkoztak e két hatalom közötti különbségekkel. A milleriták számára azonban a pogány és a pápai Róma közötti különbségtétel nem vezetett annak felismerésére, hogy a pápai Róma volt az az ötödik királyság, amely a pogány Róma negyedik királyságát követte. Az 1844-es csalódás után White testvérő a Jelenések könyve tizenkettedik és tizenharmadik fejezetének három hatalmát úgy azonosította, mint a tizenkettedik fejezetben szereplő sárkányt, majd a pápaságot mint a tengerből feljövő fenevadat a tizenharmadik fejezetben, amelyet az Egyesült Államok követett mint a földből feljövő fenevad. Miután az alap megvetett, az Úr világosságot nyitott a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasszövetségére, amely a Jelenések könyvének tizenhatodik fejezetében a világot Armageddonhoz vezet.

Az a prófétai vonal, amelyben a jelképek előfordulnak, a Jelenések 12. fejezetével kezdődik, azzal a sárkánnyal, amely Krisztust születésekor el akarta pusztítani. A sárkányról azt mondja az Írás, hogy Sátán (Jelenések 12:9); ő volt az, aki Heródest indította arra, hogy a Megváltót megölje. Ám a keresztény korszak első századaiban a Sátán legfőbb eszköze a Krisztus és az ő népe elleni hadviselésben a Római Birodalom volt, amelyben a pogányság volt az uralkodó vallás. Így tehát, noha a sárkány elsődlegesen Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.

„A 13. fejezetben (1–10. versek) egy másik fenevad kerül leírásra, „párduchoz hasonló”, amelynek a sárkány adta „az ő erejét, és az ő királyi székét, és nagy hatalmat”. Ez a jelkép, amint a protestánsok többsége hitte, a pápaságot jelképezi, amely örökébe lépett annak a hatalomnak, széknak és tekintélynek, amely egykor az ősi Római Birodalmat illette meg. A párduchoz hasonló fenevadról ez van kijelentve: „Adaték neki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj.... És megnyitá az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy káromolja az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. És adaték neki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték neki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” Ez a prófécia, amely csaknem teljesen azonos a Dániel 7-ben szereplő kis szarv leírásával, kétségtelenül a pápaságra mutat.”

„Hatalom adatott neki, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” És — mondja a próféta — „láttam, hogy az egyik feje mintegy halálosan megsebesített.” És ismét: „Ha valaki fogságba visz, fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, annak fegyverrel kell megöletnie.” A negyvenkét hónap ugyanaz, mint az „egy idő és idők és fél idő”, három és fél év, vagyis 1260 nap Dániel 7. fejezetében — az az időszak, amely alatt a pápai hatalomnak el kellett nyomnia Isten népét. Ez az időszak, amint azt a megelőző fejezetek kifejtették, a pápaság felsőbbbbségével kezdődött Kr. u. 538-ban, és 1798-ban ért véget. Ekkor a pápát a francia hadsereg foglyul ejtette, a pápai hatalom megkapta halálos sebét, és beteljesedett a jövődőlés: „Ha valaki fogságba visz,

fogságba megy.”

„E ponton egy másik jelkép kerül bemutatásra. A próféta így szól: »Láttam más fenevadat feljöni a földből; és annak két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló.« 11. vers. E fenevad megjelenése és felemelkedésének módja egyaránt azt jelzi, hogy a nemzet, amelyet képvisel, különbözik az előző jelképek alatt bemutatottaktól. Azokat a nagy birodalmakat, amelyek uralták a világot, Dániel próféta ragadozó vadállatokként látta bemutatva, amelyek akkor emelkedtek fel, amikor »az ég négy szele tusakodék a nagy tengeren.« Dániel 7:2. A Jelenések 17-ben egy angyal megmagyarázta, hogy a vizek »népeket és sokaságokat és nemzeteket és nyelveket« jelentenek. Jelenések 17:15. A szelek a viszály jelképei. Az ég négy szele, amint a nagy tengeren tusakodik, a hódítás és forradalom ama rettenetes jeleneteit jelképezi, amelyek által a királyságok hatalomra jutottak.”

„A bárányszarvakhoz hasonló szarvakkal bíró fenevad azonban úgy látszott, hogy ‘a földből jön fel’. Ahelyett, hogy más hatalmakat megdöntve alapítaná meg önmagát, az így jelképezett nemzetnek olyan területen kellett felemelkednie, amely korábban nem volt benépesítve, és fokozatosan, békésen kellett növekednie. Nem keletkezhetett tehát az Óvilág zsúfolt és küzdelmes nemzetiségei között — ama nyugtalan tengeren, a ‘népek, sokaságok, nemzetek és nyelvek’ között. A nyugati földrészen kell keresnünk.”

„Az Újvilág mely nemzete volt az, amely 1798-ban hatalomra emelkedett, erőt és nagyságot ígért, és magára vonta a világ figyelmét? A jelkép alkalmazása semmi kétséget nem enged meg. Egy nemzet, és csakis egy, megfelel e prófécia meghatározásainak; félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutat. Újra meg újra a szent író gondolatát, csaknem szóról szóra, öntudatlanul használták fel szónokok és történetírók e nemzet felemelkedésének és növekedésének leírására. A fenevadat úgy látták, mint amely „a földből jö fel”; és a fordítók szerint az itt „jö fel”-nek fordított szó szó szerint azt jelenti: „növekedni vagy kihajtani, mint a növény”. És amint láttuk, ennek a nemzetnek korábban lakatlan területen kellett létrejönnie. Egy neves író, az Egyesült Államok felemelkedését leírva, „ürességből való előjövetele titkáról” beszél, és ezt mondja: „Mint egy csendes mag, birodalomná növekedtünk.” — G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, 462. oldal. Egy európai lap 1850-ben úgy írt az Egyesült Államokról, mint egy csodálatos birodalomról, amely „emelkedik elő”, és „a föld csendje közepette naponta gyarapítja hatalmát és büszkeségét”. — *The Dublin Nation*. Edward Everett, e nemzet zarándok alapítóiról mondott beszédében, így szólt: „Vajon visszavonult helyet kerestek, amely jelentéktelensége miatt ártalmatlan, és távoliséga miatt biztonságos, ahol a leydeni kis gyülekezet élvezhetné a lelkiismereti szabadságot? Íme a hatalmas tájak, amelyek fölött békés hódítással ... a kereszt zászlóit vitték!” — Plymouthban, Massachusetts államban, 1824. december 22-én elmondott beszéd, 11. oldal.”

„És két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló.« A bárányszerű szarvak az ifjúságot, az ártatlanságot és a szelídséget jelképezik, s találóan ábrázolják az Egyesült Államok jellemét, amikor a próféta előtt mint 1798-ban „feljövő” hatalom jelent meg. A keresztény száműzöttek között, akik először Amerikába menekültek, és menedéket kerestek a királyi elnyomás és a papi türelmetlenség elől, sokan voltak, akik elhatározták, hogy a polgári és vallási szabadság széles alapjára épülő kormányzatot hoznak létre. Nézeteik kifejezésre jutottak a Függetlenségi

Nyilatkozatban, amely kimondja azt a nagy igazságot, hogy „minden ember egyenlőnek teremtett”, és elidegeníthetetlen joga van az „élethez, a szabadsághoz és a boldogság kereséséhez”. Az Alkotmány pedig biztosítja a nép számára az önkormányzás jogát, rendelkezve arról, hogy a népszavazattal megválasztott képviselők hozzák meg és hajtsák végre a törvényeket. A vallásos hit szabadsága is biztosított, megengedve, hogy minden ember lelkiismerete parancsa szerint imádja Istent. A köztársasági eszme és a protestantizmus lettek a nemzet alapelvei. Ezek az elvek hatalmának és jólétének titka. Az egész kereszténységben az elnyomottak és megalázottak érdeklődéssel és reménységgel fordultak a föld felé. Milliók keresték fel partjait, és az Egyesült Államok felemelkedett a föld leghatalmasabb nemzetei közé.”

„De a bárányyszerű szarvakkal bíró fenevad „úgy szólott, mint a sárkány. És az előbbi fenevadnak minden hatalmát cselekszi öelötte; és azt míveli, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult; ... azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét, amely fegyverrel megsebesítettett vala, de megelevenedett.” Jelenések 13:11–14.” A nagy küzdelem, 438–441.

A szakasz rámutat arra, hogy a tizenkettedik és a tizenharmadik fejezet a sárkányt, a fenevadat és a hamis prófétát azonosítja, azt a három hatalmat a Jelenések tizenhatban, amelyek a világot Armageddonhoz vezetik. E három hatalom mindegyikének megvannak a maga sajátos fejezetei, amelyek ugyanazt a prófétikus történelmet tárgyalják. Dániel tizenegy utolsó hat verse e szavakkal kezdődik: „És a vég idején”, ami 1798 volt. Ezután e hat vers a pápaság végső mozdulatait azonosítja mindaddig, míg Dániel tizenkettő első versében Mihály felkel, és az emberi kegyelemidő lezárul, bevezetve az utolsó hét csapást. A tizenegyedik fejezet negyvennegyedik versében az adott óra üzenete, amely feldühíti a pápaságot, és elindítja a vérfürdőt, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt következik be, úgy jelenik meg, mint „kelet felől és észak felől jövő hírek”.

A kelet és észak felől jövő hírnökök üzenet a végső figyelmeztető üzenetet jelképezi, mert közvetlenül azelőtt hirdettetik, hogy Mihály felkel. Ez a harmadik angyal üzenete, amely a Szentlélek kitöltése idején hirdettetik. Dániel ezt az üzenetet kettősnek ábrázolta. Az „észak” üzenete, amely haragra lobbantja a pápaságot, az az üzenet, amely az „észak királyát” a pápai hatalommal azonosítja, a „kelet” üzenete pedig a kelet fiainak üzenete, ami az iszlám. Természetesen más fontos jelentései is vannak, de a kelet az iszlám jelképe, és az antikrisztus az igazi Észak Királyának hamisítványa. A harmadik angyal üzenete, amely óv attól, hogy valaki magára vegye az észak királyának bélyegét (a fenevad bélyegét), egyben arra is figyelmeztet, hogy az iszlám akkor fog lesújtani, amikor az Egyesült Államok számára a gonoszság pohara megtelik, és az Egyesült Államok a vasárnaptörvényénél tölti meg gonoszságának poharát.

A Jelenések könyve tizenharmadik fejezete a tizenegyedik verstől kezdve és továbbhaladva ugyanazt a prófétai történelmet azonosítja, és szintén a vég idején, 1798-ban kezdődik.

„Az Újvilág mely nemzete volt az, amely 1798-ban felemelkedőben volt a hatalomra, erőt és nagyságot ígért, és magára vonta a világ figyelmét? A jelkép alkalmazása nem tűr kétséget. Egy nemzet, és csakis egy, felel meg e prófécia ismérveinek; ez félreérthetetlenül az Amerikai

Egyesült Államokra mutat.” A nagy küzdelem, 440.

Ugyanaz a prófétai történet tárgyalatik a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének tizenegyedik verstől a tizennyolcadik versig terjedő szakaszában, mint amelyről Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verstől a negyvenötödik versig terjedő szakasza szól. Miként a Dánielben található versek esetében, úgy itt is az Egyesült Államok szerepéről szóló történet a kegyelemidő lezárulásával ér véget, amikor az Egyesült Államok arra kényszeríti a világot, hogy elfogadja a fenevad bélyegét. Ezután pedig, miként Dániel tizenegyedik fejezetében, a korra szóló üzenet a tizenegyedik fejezetben kerül bemutatásra. Mindkét szakaszban ugyanaz a szerkezet, azzal a különbséggel, hogy Dániel versei a pápaság tevékenységét írják le, míg a Jelenések tizenharmadik fejezete az Egyesült Államok szerepét azonosítja. E két gondolatmenet alapján azt találjuk, hogy a Jelenések könyvének tizenhetedik fejezete ugyanezt a történelmet tárgyalja, de a sárkány szerepét hangsúlyozza, amely tíz királyként van ábrázolva, akik az Egyesült Nemzetek Szervezete. Az egymásra épülő három vizsgált fejezet azonosítja a sárkány, a fenevad és a hamis próféta szerepét, akik a tizenhatodik fejezetben Armageddonba vezetik a világot; ezért jelentőséggel bír, hogy János tudatja velünk: amikor a tizenhetedik fejezet elkezdődik, a hét utolsó csapást kitöltő angyalok közül az egyik jön el, hogy tudassa Jánossal Róma paráznájának ítéletét.

És jöve egy a hét angyal közül, akiknél a hét pohár vala, és szóla velem, ezt mondván nékem: Jer ide, megmutatom néked a nagy parázna ítéletét, aki sok vizen ül; akivel a föld királyai paráználkodtak, és a föld lakosai megrészegedtek az ő paráznaságának borától. Jelenések 17:1, 2.

A milleriták számára a pogány Róma és a pápai Róma volt a kérdés, a vég idején azonban a háromszoros unióról van szó. Miként e három hatalom azonosításában a tizenkettedik és a tizenharmadik fejezetben, úgy a tizenhetedik fejezet asszonyát is világosan a pápasággal azonosítja.

„A Jelenések 17. fejezetében szereplő asszony [Babilon] úgy van leírva, mint aki „bíborba és skarlátba vala öltözve, és megékesítve arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; kezében aranypohár vala, tele utálatosságokkal és paráznaságának tisztátalanságával: ...és az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak anyja.” A próféta ezt mondja: „Látám, hogy az asszony részeg a szentek véréből és a Jézus bizonyágtevőinek véréből.” Babilonról továbbá kijelentetik, hogy „ama nagy város, amely a föld királyai felett uralkodik.” Jelenések 17:4–6, 18. Az a hatalom, amely oly sok századon át zsarnoki uralmat gyakorolt a kereszténység uralkodói felett, Róma.” A nagy küzdelem, 382.

Tehát mikor kezdődik a tizenhetedik fejezetben ábrázolt prófétai történelem?

És elvitt engem lélekben a pusztába; és láttam egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevaden, amely tele volt káromlás neveivel, és hét feje meg tíz szarva volt. És az asszony bíborba és skarlátba volt öltözve, arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel felékesítve, kezében aranypoharat tartva, amely tele volt paráznaságának utálatosságaival és tisztátalanságával. És homlokára egy név volt felírva: TITOK, A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA. És láttam, hogy az asszony részeg a szentek véréből és Jézus vértanúinak véréből; és amikor láttam őt, nagy csodálkozással ámultam. Jelenések

17:3–6.

Ahhoz, hogy János megláthassa az asszonyt, prófétikusan a pusztába ragadtatik, amelyet maga János már a két tanúval azonosított a pápai uralom ezerkétszázhatvan évével a tizenkettedik fejezetben.

És az asszony a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.... És adaték az asszonynak egy nagy sasnak két szárnya, hogy a pusztába repüljön, az ő helyére, ahol tápláltatik ideig, időig és fél időig a kígyó színe elől. Jelenések 12:6, 14.

János prófétikusan a pusztaság időszakába vitetett, de a harmadik verstől kezdve pontosan meg van határozva, hogy az ezerkétszázhatvan év közül hová vitetett János, mert az asszony már megrészegeedett az üldöztetés véréből, és már a „paráznák anyja” volt. János a pusztaság időszakának végére vitetett, mert az asszony már ivott az üldöztetés véréből, és a protestáns egyházak már visszatértek az ő kebelébe, és az ő leányaivá lettek, mert abban az időszakban mint a „paráznák anyja” volt azonosítva. Már voltak leányai. János bizonyágtétele a tizenhetedik fejezetben 1798-ban kezdődik, miként ugyanaz a prófétai történelem is, amely a fenevadat Dániel tizenegyedik fejezetében és a hamis prófétát a Jelenések tizenharmadik fejezetében ábrázolta.

Miként a másik két vonal esetében is, amikor a tizenhetedik fejezet lezárul, a tizennyolcadik fejezet azután az óra üzenetét azonosítja. Három prófétai vonal, egy-egy a hármas szövetség mindhárom eleme számára. Mindegyik ugyanazon történelmi szerkezeten kerül bemutatásra, amely 1798-ban kezdődik és a kegyelmi idő lezárulásáig tart, és mindhárom a végső figyelmeztető üzenetet hangsúlyozza.

A Habakkuk táblái sokkal részletesebben tárgyalja a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének témáját, ezért most rátérek arra a talányra, amelyet az a fejezet jelenít meg, amely a bibliai prófécia nyolc királyságát tárja elénk.

És itt van az értelem, amelyben bölcsesség van. A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül. És hét király van: öt elesett, az egyik van, a másik még nem jött el; és amikor eljön, kevés ideig kell megmaradnia. És a fenevad, amely volt, és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és veszedelemre megy. Jelenések 17:9–11.

Dániel ezt mondta Nabukodonozornak: „Te vagy az aranyból való fej.”

És valahol csak laknak az emberek fiai, a mező vadjait és az ég madarait a te kezébe adta, és mindezek fölött uralkodóvá tett téged. Te vagy az arany-fej. Dániel 2:38.

Dániel ezt is mondta Nebukadneccárnak: „Te, ó király, királyok királya vagy.”

Te, ó király, királyok királya vagy; mert a menny Istene királyságot, hatalmat, erőt és dicsőséget adott neked. Dániel 2:37.

Nabukodonozor volt a „fej”, és király volt, sőt királyok királya, mert ő képviselte az elsőt a szoborban ábrázolt királyságok közül. Nabukodonozor volt az arannyal jelképezett király, és más királyságokat és királyokat a szoborban szereplő többi fém jelképezett, de Nabukodonozor volt az

első, ezért ő a királyok királya. Egy másik szint, amellyel most nem foglalkozunk, az, hogy Babilon királysága azt a királyságot jelképezi, amely Krisztus, az igazi Királyok Királya meghamisítására törekszik.

Ézsaiásnak a kétezer-ötszázhusz éves próféciaíráról szóló bizonyágtétele kezdetén (a 3Mózes 26 hét ideje) a királyokat fejekként azonosítja.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Reczin; és hatvanöt esztendő múlva Efraim összetöretik, úgyhogy többé nem lesz nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remáliá fia. Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok. Ésaías 7:7, 8.

Ézsaiás csupán lefekteti a kiindulópontját a kétezer-ötszázhusz éves két időszaknak, amelyek az északi, samáriai királyság és a déli, júdai királyság ellen szólnak; és miközben ezt teszi, két tanúbizonyságot is ad arra nézve, hogy egy nemzet fővárosa annak feje, és hogy a király a főváros feje. A „fej” egy király és egy királyság. A Jelenések könyvében ugyanaz a prófétai vonal folytatódik, mint Dániel könyvében.

Ezért amikor Jánost 1798-ba viszik, és elé tárják azt a rejtélyt, amely azonosítja, hogy hét „fej” van, akkor ezzel azt azonosítják, hogy hét királyság van. Ezután azt mondják neki, hogy a fejek vagy királyságok közül öt elesett. 1798-ban a bibliai prófécia ötödik királysága éppen akkor bukott el, amikor halálos sebet kapott, amely végül be fog gyógyulni.

Jánosnak, aki a vég idejének 1798-as történelmében áll, azt is megmondják, hogy a fejek közül az egyik „van”. A bibliai prófécia hatodik királysága 1798-ban kezdődött, így amikor János prófétai módon 1798-ba vitetett, az akkor létező királyság az Egyesült Államok volt, és azt is tudtára adták, hogy a hetedik királyság 1798-hoz képest még a jövőben van, mert még nem jött el. A hetedik királyság, amely 1798-hoz képest még a jövőben volt, az Egyesült Nemzetek Szervezete, akiket tíz király jelképez, és akik a Jelenések tizenhetedik fejezetének tárgyát képezik. De van egy nyolcadik is, aki a hét közül való. Róma mindig nyolcadikként jelenik meg, és a hét közül való.

Sok mindent lehetne mondani a tizenhetedik fejezet tartalmáról, mi azonban csupán a bibliai prófécia ama nyolc királyságát azonosítjuk, amelyeket a tizenhetedik fejezet ábrázol, hogy meglássuk, miként egyezik meg a Millerita értelmezés szerinti négy királyság a Jelenések tizenhetedik fejezetének nyolc királyságával.

Ezzel a következő cikkben foglalkozunk.